

„Kære, tag det ikke saa højtideligt! Jeg kender det af egen Erfaring, hvor nemt man i Begyndelsen bliver skuffet i sine Forhaabninger, naar man kommer ude fra Landet, hvor man jo overalt har været en selvskreven „Nummer Et“. Man føler sig saa let overset og tilsidesat . . .“

Fru Bettys Stemme dirrede let, da hun svarede:

„Naar min Broder i disse halvandet Aar har opholdt sig i København, er det alene, fordi han har fundet det nødvendigt for sin Udvikling. Man kan derom mene, hvad man vil; men man har ikke Lov til at tillægge det nogen egennyttig Hensigt.“

„Kære Betty, det gør jeg sandelig heller ikke. Men du kan dog vist ikke finde det helt unaturligt, at din Broders Forhold f. Eks. til hans nærmeste Paarørende — kan vække nogen Forundring.“

„Hvad mener du?“

„Ja, undskyld . . . jeg vil nødig være indiskret. Men du lægger mig virkelig Spørgsmaalet paa Tungen: hvad har egentlig hans Kone sagt til denne lange Adskillelse?“

„Selvfølgelig har hun ganske billiget den . . . ja hun har udtrykkelig ønsket den for Emanuels Skyld.“

Fru Betty var atter bleven rød. Det var nemlig ogsaa første Gang, at Broderens Hustru var bleven nævnet dem imellem. Som adskillige andre havde Fru Betty i sin Tid haabet paa en Forbindelse mellem Veninden og Emanuel, og hun mente at vide, at det væsentlig var Ragnhild, der bar Skylden for, at dette Haab ikke var gaaet i Opfyldelse.

„Saa alt dette har altsaa du og Pastor Petersen gaaet og snakket sammen om,“ sagde hun efter nogle Øjeblikkes Tavshed. „Det overrasker mig forresten ikke saa lidt at træffe Pastoren her. Den Rejse maa da være bleven pludselig bestemt.“

„Det blev den vist ogsaa.“

„Hvad kan egentlig have ført ham herud? Han gaar da ikke op er forelsket i dig, Ragnhild?“

„Jeg veed saamænd ikke. Jeg har ikke spurgt ham.“

„Men du er dog glad ved hans Selskab. Han er jo underholdende.“

„Ja, han morer mig. Han er saadan en fornøjelig Hanswurst-